

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

29. LISTOPADU 2015

Z obsahu:

O rodinném soužití

Katecheze

Svatého otce Františka
při generální audienci

11. listopadu 2015

- strana 2 -

Očekávání Kristova příchodu

Bl. J. H. kardinál Newman

- strana 4 -

Adventní věnec

P. B. Deneke FSSP

- strana 5 -

„Adveniat regnum tuum - Přijď království tvé“

P. Lic. D. Eichhorn FSSP

- strana 6 -

Proroky ohlášený...

Miroslaw Rucki

- strana 7 -

Suma o darech svatého Josefa (6)

Isidoro Isolani OP

- strana 9 -

Já jsem to (1)

dr. hab. inž. M. Rucki

- strana 10 -

Duchovní setkání
u mariánských sloupů
v České republice za pokoj
a bezpečí v zemi a obnovu
Mariánského sloupu
v Praze

- strana 12 -

Postsynodálně

Jak vidí synodu
o rodině věřící laik

- strana 13 -

Filippino Lippi (asi 1457-1504): Panna Maria diktuje sv. Bernardovi adventní kázání, detail

O rodinném soužití

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
11. listopadu 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes se zamyslíme nad jednou charakteristikou rodinného života, kterou si osvojujeme od nejtěplejšího věku: *vzájemné soužití*, tedy schopnost sdílet životní dobra a tímto sdílením se těšit. Sdílet a umět sdílet je cenná ctnost! Jejím symbolem či její „ikonou“ je rodina shromážděná u stolu. Společný pokrm – a kromě jídla také sdílení pocitů, vyprávění a události – je fundamentální zkušenost. O svátcích, narozeninách a výročích se rodina schází u stolu. V některých kulturách je zvykem sejít se také v zármutku a být nablízku tomu, kdo utrpěl ztrátu blízkého.

Soužití u stolu je jistý teploměr ukazující zdraví vzájemných vztahů. Pokud v rodině něco není, jak má být, anebo se tam skrývá nějaká bolest, u stolu je to hned jasné. Rodina, která skoro nikdy nejdí společně, anebo se u jejího stolu nemluví, nýbrž se sleduje televize či smartphone, je „málo rodinou“. Když jsou u stolu děti přilepeny k počítači anebo k mobilu a chybí vzájemné naslouchání, pak to není rodina, nýbrž penzionát.

Křesťanství má specifické povolání ke vzájemnému sdílení, všichni to vědí. Pán Ježíš rád učil u stolu a přirovnával někdy Boží království ke slavnostní tabuli. Ježíš zvolil stůl i k tomu, aby učedníkům – při

večeři – předal svoji duchovní závěť kondenzovanou v památném gestu svojí Oběti: daru svého Těla a svojí Krve jakožto Pokrmu a Nápoje spásy, kterým se živi pravá a trvalá láska.

V této perspektivě můžeme docela dobře říci, že rodina je „doma“ na mši, a to právě proto, že přináší k eucharistii zkušenost svého soužití a otevírá ji milosti všeobecného soužití a Boží lásky ke světu. Účastí na eucharistii je rodina očišťována od uzavírání se do sebe, posilována v lásce a věrnosti a rozšiřuje hranice svého bratření podle Kristova srdce.

V naší době, poznamenané tolíkerou uzavřeností a spoustou zdí, se soužití rodinou zrozené a rozšířené eucharistií stává klíčovou příležitostí. Eucharistie a rodiny, které z ní žijí, mohou překonávat uzavřenost a stavět mosty přívětivosti a dobročinné lásky. Ano, eucharistie rodinné církve čili rodin schopných vracet komunitě

Dokončení na str. 4

Stojíme na prahu adventní doby, která nás chce skrze hlubokou symboliku tmy a světla – v liturgii, doma u adventního věnce... – přivést k opravdu niternému a láskyplnému přijetí božského Dítěte Ježíše, jehož narození slavíme o Vánocích. Advent je čas očekávání a přípravy – není to ještě ona radostná vánoční oslava, jak by mohly napovídat vánoční ozdoby a znějící koledy v obchodech, na „vánočních“ trzích apod. Jak tedy prožít tuto dobu, abychom zůstali věrni své víře a dobře se připravili na Spasitelův příchod v Betlémě? Příklad nám dává ta, která měla k Ježíši nejbližší – jeho Matka Panna Maria. Její „advent“ bylo tiché a radostné očekávání Ježíšova příchodu v modlitbě a vděčnosti za milost, které se jí dostalo, rozvažování o odpovědnosti za výchovu Božího Syna a příprava jeho působení ve světě. (str. 6–7) Bez hlubokého vnitřního usebrání není možné se dobře připravit na zdárné vykonání velkého Božího poslání!

Tak je to i v životě každého člověka, katolického křesťana zvlášť. Všichni máme svůj Bohem ustanovený velký úkol v dějinách spásy zde na zemi (jako věřící křesťané přinejmenším ten, že hlásáme svým životem i slovy Boží králov-

ství). Žel, mnohdy jej nevidíme, nebo snad i vědomě odmítáme. A je to možná proto, že nám schází ono vnitřní ticho, kdy se naše srdce oprostí od všeho kolem a směřuje k jedinému – k Trojjedinému Bohu. Nejde se vyhnout adventnímu (předvánočnímu) hluku tohoto světa, ale uvnitř v srdci je to rozhodující místo, jak advent bude vypadat v našem životě. A budeme-li směřovat správně, pak se jistě nevyhneme ani myšlenkám o Ježíšově druhém příchodu na konci věků. (str. 4) Stejně tak ani myšlenkám o osobním soudu po smrti a o posledním soudu. A bude-li naše víra pevná a hluboká, zjistíme, že se nemusíme těchto věcí obávat, ale naopak je s vírou můžeme radostně očekávat. Vždyť ten, kdo miluje, se přece nemusí bát příchodu milovaného, ledaže by neměl vůči němu čisté svědomí... A to je také jedna z výzev adventu: změnit své smýšlení, činit pokání a ještě více a radikálněji přijmout Boha Otce v Ježíši Kristu skrze Ducha Svatého do svého života, do svého srdce. Panna Maria, prorok Izaiáš a Jan Křtitel jsou nám v tom věrnými průvodci.

Editorial

Svět je plný lživých mesiášů, proroků a hlasatelů „šťastného“ a „svobodného“ života. Doba adventní nám však dává jedinečnou příležitost znovu upevnit svoji víru v jediného Mesiáše, na němž se splnila veškerá Boží předpověď, ohlašovaná ústy proroků, který jediný skutečně sestoupil z nebe a vstal z mrtvých. (str. 7–8) Nepromeškejme tedy letošní adventní čas! Pevnou víru potřebujeme stále a v každé situaci, i když je reálně ohrožena v souvislosti s násilnými činy v posledních týdnech v Evropě. Je třeba být dobře připraven na své poslání – dosvědčit i cenou nejvyšší, že jen v Trojjediném Bohu lze najít věčné štěstí a spásu, že On je náš Otec, k němuž se máme vrátit, že Ježíš je náš jediný Spasitel a Vykupitel. Není to fráze, nýbrž realita naší katolické víry – náročná, ale jako jediná dávající nepomíjivý smysl lidskému životu.

Jaké poselství by tedy pro nás mohlo být krásnější než to, které nám říká: „Pán je blízko“? (str. 5) Připravujme proto cestu Pánu, aby i skrze naši prožívanou víru mohl působit v tomto světě a konat v lidských srdcích zázraky obrácení, litosti nad hříchy a uznání Trojjediného Boha jako jediného Pána dějin a lidstva.

Daniel Dehner

Adventní období, do kterého vstupuješ, je tichou, a přece důraznou výzvou, aby sis obnovil živé vědomí svého konečného cíle. Čím více ses na své cestě zatoulal a vzdálil od svého pravého domova, tím více úsilí musíš věnovat hledání správné cesty do otcovského domu. Ta cesta je tak daleká, že bys ji sám nikdy neušel, ale tvůj Pán ti vychází vstříc. Dnes si můžeš vyprosít hlubší poznání, jak velkým darem jsou pro tebe tyto laskavé Pánovy příchody, a prohloubit živou touhu, aby se vaše cesty neminuly.

Když slyšíš o prvním a posledním Pánově příchodu, mohlo by se ti zdát, že tvůj krátký život probíhá mezi nimi hodně vzdálen od prvního i od druhého. A přece oba příchody se týkají i tebe, a to zcela osobně. Můžeš si být jist, že Ježíš při nich na tebe myslí nerozděleným srdcem, jako bys byl jediný na světě. Přichází za tebou vždy proto, že je věrný: *Bliží se den, kdy splním sliby, které jsem dal.*

Jeho první příchod byl **příchodem milosti**. Byl to příchod důvěrného sblížení Boha s člověkem. Stává se maličkým, tichým a pokorným, aby se v tobě mohl narodit, a to i v těch nejubožejších podmínkách, jaké mu může nabídnout a připravit tvé hříšné srdce. Čím menším se jeví v lidských očích, tím větší je milost lásky, kterou svým příchodem vnáší do lidské ubohosti. Jen svými dary tě může proměnit ve svůj příbytek. Už nyní ti tak nabízí, *co oko nevidělo, co nikdy ani nevstoupilo na lidskou mysl*⁽¹⁾. Nemůžeš ho však uhostit lépe, než když mu uděláš u sebe místo tím, že už nebudeš žít ty, ale bude v tobě žít On⁽²⁾.

Nic však není vynalézavějšího než naše sebeláska, nic houževnatějšího než naše pýcha. Pod jejich zákeřným vlivem si budujeme své světy, i Boha si troufáme přetvářet po svém, a přitom si dokonce myslíme, že mu tím sloužíme⁽³⁾. Čím více se rozbují takový sebeklam, tím méně jsi schopen vidět sebe sama v pravém světle, a tím méně si proto připouštíš, že tvé srdce je zatím daleko od Pána⁽⁴⁾.

Ale Ježíš tě nemiluje pro tvou velikost, ale právě pro tvoji slabost a ubohost. Ani když si jdeš sebejistě svou vlastní cestou, neztrácí tě z očí. Vydá se opět na cestu za tebou a jeho druhý příchod je **příchodem očištění**. Přijde, aby otrásl tvou sebe-

Příchod Páně

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Bliží se vaše vykoupění.

jistotou, aby ti ukázal v pravém světle nicotnost, marnost a pomíjivost všeho toho, na co se zbytečně upnulo tvoje srdce. Až začnou padat tvé hvězdy, až se ti zhrouť tvoje nebe a tvůj svět, takže propadneš úzkosti, bezradnosti a strachu z toho, co přijde, *zdvihni hlavu, protože se blíží tvoje vykoupění*. Můžeš si být jist, že Pán by k tobě nepřicházel, kdyby mu neležel na srdci tvůj nejvyšší prospěch. Promlouvá-li důrazným způsobem, pak je to proto, aby i zaslepené oči přece jen prohlédly a zbloudilá mysl pochopila, co je ti ku prospěchu, aby ses *naučil žít a líbil se Bohu*. Tvoje důvěra se může spolehnout, že *Hospodinovo jednání je jen láska a věrnost*⁽⁵⁾. I když se ti zdá, jako by na tebe dopadala tvrdě jeho trestající ruka, i to je způsob, jakým se s tebou *Pán důvěrně stýká a dává ti poznat svou smlouvu*⁽⁶⁾. Teprve na troskách svého zamilovaného světa dojdeš k pravému poznání, že tvou jedinou a trvalou radostí je Pán. Nebyla snad tvá duše nadmíru přetížena *starostmi o živobytí*, protože se ti zdálo, že se musíš vyrovnat dětem tohoto světa, které ovšem nic jiného nehledají a v ničem jiném nenacházejí radost?

Přijímej proto ochotně i takové Pánovy lekce, které se ti zdají tvrdé, s upřímnou důvěrou a pokorou, protože ti *ukazují cestu*⁽⁷⁾. *Vždyť to je vůle Boží - tvoje posvěcení*⁽⁸⁾. On si vyhledává právě *pokorné, učí je a vede ke správnému jednání*⁽⁹⁾. Pán totiž přijde ještě potřetí a tento příchod bude pro tebe **příchodem soudu**, aby tě pak mohl pozvat mezi pozeňnané svého Otce k převzetí království, které je pro tebe připraveno⁽¹⁰⁾. Jestliže se tedy všemožně stará, abys v den tohoto příchodu mohl obstat *před Synem člověka*, není to projev jeho veliké lásky? Když tě vyzývá, abys byl *bdělý*, nechce vyvolávat strach a obavy, které nedávají spát, ale trvalé a živé vědomí, že ten, který pak *přijde s velkou mocí a slávou*, je ve skutečnosti stále s tebou, že svou moc nepoužívá k tomu, aby si tě silou podrobil, ale aby ti zjednal *právo a spravedlnost na zemi, abys vysvobo-*

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 33,14-16

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spása a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. čtení - 1 Sol 3,12-4,2

Bratři! Ať ve vás Pán rozhojňuje stále více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

Evangelium - Lk 21,25-28.34-36

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budou znamenání na slunci, na měsíci i na hvězdách,

Dokončení na str. 9

zen z rukou nepřátel mohl mu ve svatosti a spravedlnosti sloužit po všechny dny svého života⁽¹¹⁾.

Tvoje bdělost - to vděčné vědomí, že *můžeš být stále s tím, který tě ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abys byl přijat za jeho dítě*⁽¹²⁾ - tvoje bdělost pak se nejlépe osvědčí, když budeš *rozhojňovat svou lásku ke všem lidem*. To je nejspolehlivější cesta, jak se stát *bezúhonným a svatým*, protože nic tak nepřikrývá množství hříchů jako právě láska⁽¹³⁾.

Odpověz tedy Pánu se žalmistou: *Můj Pane, tvoje jednání je láska a věrnost, k tobě pozvedám svou duši. Ukazuj mi své cesty a veď mě ve své pravdě, neboť ty jsi můj Bůh a Spasitel*⁽¹⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Kor 2,9; ⁽²⁾ srov. Gal 2,20;

⁽³⁾ srov. Jan 16,2; ⁽⁴⁾ srov. Mt 15,8;

⁽⁵⁾ Ž 25,10; ⁽⁶⁾ Ž 25,14; ⁽⁷⁾ Ž 25,8;

⁽⁸⁾ 1 Sol 4,3; ⁽⁹⁾ Ž 25,9;

⁽¹⁰⁾ srov. Mt 25,34; ⁽¹¹⁾ srov. Lk 1,74-75;

⁽¹²⁾ srov. Ef 1,5; ⁽¹³⁾ 1 Petr 4,8; ⁽¹⁴⁾ srov. Ž 25

Očekávání Kristova příchodu

Očekáváme příchod Kristův – jsme vyzýváni, abychom se za něj modlili, a přece to bude čas soudu. Bude to osvobození všech svatých od hříchu a utrpení navždy. Musí se ale, jeden vedle druhého, podrobit strašné zkoušce. Jak jej tedy může někdo očekávat s radostí, když nemá jistotu své vlastní záchrany? A potíž bude ještě větší, když se budeme chystat se za to modlit – modlit se za jeho blízký příchod. Jak můžeme prosit, aby Kristus přišel, aby se den soudu uspišil, aby přišlo jeho království, aby přišlo co nejdříve – aby přišlo na nás dnes nebo zítra, když by nám tento příchod ukrátil dobu našeho současného života a ukrojil by nám tato drahocenná léta, která jsou nám dána k obrácení, polepšení, pokání a posvěcení? Není to rozpolcenost, když vyjadřujeme přání, aby náš Soudce přišel už teď, kdy se ještě necítíme být na něho připraveni? V jakém smyslu se můžeme opravdu vroucně modlit, aby tento čas ukrátil, zatímco

svědomí nám říká, že také v nejdelším životě, ve který můžeme doufat, v oněch málo letech máme příliš mnoho práce?

Nepopírám, že v té otázce spočívá určitá obtíž, ale není určitě větší než ty, které nás potkávají všude v náboženské oblasti. Náboženství má takřkajíc svůj život právě v tom, co je v očích rozumu paradoxní a rozporuplné. V té slavnostní hodině, až mu budeme patřit, dostaneme také vnitřní

silu jeho Ducha, který nás ponese vstříc jemu a „Duch sám se připojuje k našemu duchu a dosvědčuje, že jsme Božími dětmi“ (Řím 8,16). Bůh je tajemným způsobem Trojjediný. A zatímco přebývá v nejvyšším nebi, přijde soudit svět, a zatímco

bude soudit svět, je také v nás, nese nás nahoru a přichází v nás sám sobě naproti. Bůh Syn je mimo nás, ale Bůh Duch je v nás, a až se Syn zeptá, bude Duch odpovídat. Tento je nám tady na zemi dán, a když budeme ponecháni jeho dobrotivé přimluvě, takže potáhne naše myšlení a vůli nahoru k nebeským věcem a bude s námi sjednocen, bude jistě také potom ještě v nás a dá nám naději v den soudu. Bude v nás a bude nás posilovat. A který lidský duch může pochopit, jak velká je jeho síla? Vyzbrojeni touto nadpřirozenou silou, budeme schopni pozvednout oči k našemu Soudci, až se na nás podívá a my na Něho, i když to bude s hlubokým úděsem, přece bez uzardění studu ve tváři, současně v povědomí nevinnosti.

Tato hodina musí nakonec přijít na každého z nás. Kež nás tvář Nejsvětějšího oživí a nestráví! Kež je nám plamen soudu jenom tím, čím byl oněm třem svatým mládencům, nad nimiž neměl oheň žádnou moc!

*Z kázání: Strach z nového příchodu Krista
Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 24/2014 přeložil -mp-*

O rodinném soužití - dokončení katecheze ze str. 2

čínorodý kvas soužití a vzájemné pohostinnosti, je školou lidského začleňování (inkluze), které se nebojí konfrontací. Neexistují maličci, osiřelí, slabí, bezbranní, ranění a zklamání, zoufalí a opuštění, kteří by eucharistickým soužitím rodin nemohli být syceni, občerstveni, opatrováni a uhoštěni.

Paměť rodinných ctností nám pomáhá chápat. Sami jsme poznali a stále poznáváme, jaké zázraky mohou nastat, když některá matka věnuje pohled a pozornost, starost a péči jiným dětem než svým vlastním. Donedávna stačila na všechny děti na dvorku jediná maminka! A víme také dobře, jakou sílu má lid, jehož otcové se ochotně dávají do pohybu, aby chránili děti všech, protože považují děti za nedělitelné dobro a jsou šťastní a hrdí, že je mohou opatrovat.

Mnohé sociální kontexty dnes kladou překážky rodinnému soužití. Dnes to opravdu není snadné. Musíme najít způ-

sob, jak je obnovit. U stolu se mluví, u stolu se naslouchá. Žádné mlčení, tedy takové mlčení, které není mnišským silentiem, ale mlčením egoismu, kde se každý zaobírá sebou nebo televizí či počítačem... a nemluví se. Žádné mlčení! Rodinné soužití je třeba obnovit, případně přizpůsobit době. Zdá se, že soužití se stalo něčím, co se kupuje a prodává, ale tak je něčím jiným. Stolování není vždycky symbolem správného sdílení dober, které umí dosáhnout k těm, jimž se nedostává chleba, ani citů. V bohatých zemích jsme vedeni k přehnanému utrácení za jídlo a potom za nápravu tohoto excesu. A toto nesmyslné „obchodování“ odtahuje naši pozornost od opravdového hladu těla i duše. Když chybí soužití, nastává egoismus, každý myslí sám na sebe. A mnohem víc než reklama jej redukuje na marnivé svačinky a chutě na sladkosti. A mezitím se mnoho, příliš mnoho bratří a sester ke stolu nedostane. To je poněkud zahanbující.

Pohledme na tajemství eucharistické hostiny. Pán láme svoje Tělo a prolévá svoji Krev za všechny. Opravdu neexistuje žádné rozdělení, které by mohlo odolat této Oběti přijímání; jediné živý postoj a účast na zlu z něj může vyloučit. Každá jiná distance nedokáže odolat bezbranné moci tohoto lámaného chleba a tohoto prolitého vína, svátosti jediného Pánova Těla. Živá a životná smlouva křesťanských rodin předchází, nese a objímá dynamismem své pohostinnosti každodenní námahy a radosti a spolupracuje s milostí eucharistie, která je s to vytvářet stále nové společenství silou, která začleňuje a dává spásu.

Právě takto ukazuje křesťanská rodina šíří svého skutečného horizontu, kterým je horizont církve, matky všech lidí, všech opuštěných a vyloučených ve všech národech. Modleme se, aby toto rodinné soužití mohlo růst a zrát v čase milosti nadcházejícího Jubilea Milosrdenství.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Adventní věnec

Naše náboženství je bohaté na obrazy a znamení, na obřady a zvyky, které doprovázejí církevní rok, ba dokonce celý život, aby se zvěstovalo Boží spásné jednání k nám lidem. K takovým zvyklostem patří v našich krajích také adventní věnec: Čtyři svíčky postavené do věnce z jedlového chvoji představují čtyři týdny před vánočními svátky.

Tento obraz je nám znám, jelikož jsme ochotni spojovat adventní věnec s tradicí, která pochází od nepaměti v dějinách zbožnosti. Ve skutečnosti se ale jedná o docela mladý zvyk, který ani nevznikl v katolickém prostředí, ale byl vymyšlen známým luterským pedagogem a byl zaveden z výchovných důvodů.

Johann Hinrich Wichern (1808–1881), zakladatel *Vnitřní misie* v evangelické církvi, vytvořil v roce 1839 z vozového kola a 19 svíček první adventní věnec. Chtěl tímto znamením odpovědět jednoduchým a dětem přiměřeným způsobem na toužebnou otázku, kdy konečně budou Vánoce: Den za dnem se zapalovaly další svíce a tím se neklamně znázorňovalo přibližování Kristova narození. (Protože tenkrát připadal Štědrý večer na pondělí po 4. adventní neděli, měl advent jenom 19 dnů.)

Wichernův vynález nastoupil brzy na úžasný vítězný pochod, který daleko překročil hranice německého protestantismu, ba dokonce podporován komercializací vánočního svátku, i hranice křesťanské víry. A tak je dnes skoro nemožné v adventní době při prohlídkách menších i větších měst se neseťkat s početnými adventními věnci v nejrůznějším provedení. Z toho bychom se mohli těšit, protože i když si odmyslíme milou atmosféru, která z něho vychází, je symbolická řeč adventního věnce bohatší a důmyslnější, než se dalo očekávat od původně pedagogicky inspirovaného vynálezu. Podívejme se na ni blíže!

Je to nejprve kruhové uspořádání věnce, jak známo, prastaré znamení pro nekonečno a dokonalost. Ukazuje nám na onu plnost času, která začala příchodem Ježíše Krista podle slov svatého apoštola Pav-

la: „Když nadešla plnost času, poslal Bůh svého Syna...“ (Gal 4,4) Tomu odpovídá symbolická čtveřice týdenních svíček, která se brzo prosadila namísto denních svíček. Čtyřka je od čtyř živlů, čtyř světových stran, čtyř životních etap, čtyř evangelistů, čtyř hlavních ctností a jiných čtyřek dobře známá. Můžeme ji právem označit jako číslo pozemské dokonalosti nebo úplnosti. (Naproti tomu je trojka číslem nebeské úplnosti – vzpomeňme si na tři božské Osoby, tři božské ctnosti a další.) Když hoří všechny čtyři svíce, uzavírá se kruh a je dokonáno, plnost času byla dosažena: Bohočlověk Ježíš Kristus se objevil na zemi, aby nám přinesl vykoupení a věčný život.

Silně liturgicky zaměřeni katolíci volí ostatně pro svůj adventní věnec rádi tři fialové a jednu růžovou svíčku. To působí sice méně útulně než tmavě červené nebo medově žluté svíce, ale dosahuje se tak sjednocení s liturgickými oděvy, které mají o první, druhé a čtvrté adventní neděli kajicnou fialovou barvu, o třetí adventní neděli „Gaudete“ („Radujte se!“) mají ale růžovou barvu vřelé předcházející radosti.

Jedlové větvičky nám už připomínají vánoční stromek, na kterém můžeme vidět nevadnoucí, zářící plody spásy přinášející strom života Ježíše Krista. Jako čerstvá olivová ratolest v zobáku holubice zvěstovala obyvatelům archy Noemovy: „Tak Noe poznal, že vod z povrchu země ubylo“ (Gn 8,11), stejně tak ukazují zelené jedlové větve na to, že se brzy zase otevře v Božím Synu dosud nepřístupný ráj. K tomu se hodí také jablka, která v některých krajích vsunují mezi svíčky adventního věnce: Ježíš přichází na svět, aby odstranil následky zakázaného plodu z ráje a přinesl nám plody pravého věčného života.

Jaké poselství by pro nás mohlo být krásnější, než to, které nám říká: „Pán je blízko“? Také letos nám je přináší adventní věnec přátelským oslovujícím způsobem, jenom když se správně díváme. A pomáhá nám tak připravovat Pánu cesty se svatou radostí.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 24/2014 přeložil -mp-

Dominikáni slaví 800 let od potvrzení řádu

Dne 7. listopadu 2015 začalo na celém světě jubileum 800 let od potvrzení Řádu kazatelů (dominikánů). Jubileum končí 21. ledna 2017. Nadcházející rok plný událostí na celosvětové i místní úrovni má být příležitostí k připomenutí si vlastních kořenů, ale i k obnově služby kázání Božího slova. Česká provincie zahájila jubileum již 10. října 2015.

Společenství mužů shromážděných okolo sv. Dominika schválil papež Honorius III. dne 22. prosince 1216 jakožto řád kanovníků pod ochranou Apoštolského stolce. O měsíc později, dne 21. ledna 1217, pak papež napsal list, kde nové společenství nazval „kazatelé z Toulouse“.

Podle magistra (hlavního představeného) dominikánů fr. Bruna Cadorého je jubileum ve „šťastném souběhu“ se Svatým rokem milosrdenství, který pro celou církev vyhlásil papež František. „*Šťastný souběh těchto dvou jubileí (...) vyjadřuje zvláštní výzvu, abychom obnovili naši službu Slovu vztahenou k zvláštnímu poslání církve: Zvěstovat Boží milosrdenství, tlukoucí srdce církve, které musí dospět k srdcím a duším všech lidí.*“

V dopise zveřejněném na internetových stránkách řádu také představený zmiňuje tzv. „misionáře milosrdenství“, které rozešle papež František do celého světa. „*Jakožto bratři a sestry řádu se cítíme zvláštním způsobem zasaženi, neboť v první den našeho vstupu do řádu a před složením řeholní profese žádáme »milosrdenství Boží a bratří«. Na svých cestách evangelního života Dominik neustále usiloval svědčit o Ježíšovi, o přítomnosti Božího milosrdenství mezi námi,*“ píše fr. Bruno Cadoré.

Česká dominikánská provincie i řád jako celek připravují k jubileu mnoho akcí – bližší informace lze najít na adrese <http://www.op.cz> a v anglickém jazyce na <http://www.op.org/en/jubilee>. Během roku 2016 mají být také spuštěny české webové stránky věnované jubileu.

Zdroj: TS ČBK

„Adveniat regnum tuum – Přijď království tvé“

Advent nás připravuje na blížící se slavnost Narození našeho Pána a Vykupitele Ježíše Krista, na příchod jeho království.

Adventem vstupujeme do vánočního okruhu svátků. Advent jako čas přípravy na vánoční svátky je pro mnoho lidí nejkrásnějším obdobím roku.

Rorátní mše svaté se svojí symbolikou světla – které se například v Bavorsku slaví od konce 15. století jenom při světle svící – jsou pro advent charakteristické. Navelek a také svojí duchovní výpovědí navazují na starokřesťanské „Lucernarium“, to znamená na večerní slavnost

koupení se blíží, zazáří ve Svaté noci a jako hvězda nad nivami Betléma, jako kosmický ukazatel pro mudrce z východu (srov. Mt 2,9), a toto přicházející světlo Kristovo se předem symbolicky zvěstuje světlem svíček už teď. Tak je rorátní mše nejenom zvláštní formou city oslovující mše. Daleko více se nás snaží vychovávat klidnou a chytrou výchovou. Viditelně ukazuje situaci starozákonního lidu Božího, situaci pohanů vzdálených od Boha, situaci světa bez Boha!

prožíváme. Mariin „advent“ bylo tiché a radostné očekávání příchodu Ježíšova, nesené rozvahou a modlitbou, vděčností a vědomím zodpovědnosti za vychovávané božské Dítě, ve vědomí o současném „kněžském úkolu“ porodit „světlo světa“ (Jan 8,12), darovat světu Pána, připravovat jeho působení ve světě a doprovázet ho mateřskou péčí.

Vzhledem k dnešní situaci se stává rozlišování mezi adventem a Vánocemi stále více osobní záležitostí. Protože už vůbec není dáno našim okolím. O to více se musí advent slavit jako advent v našich rodinách, v našem osobním, společenském a farním životě. Advent a adventní slavnost očekávání není zadarmo, vyžaduje odvahu! Odvahu odporovat všeobecnému „trendu“, totiž vzepřít se všeobecnému zaměňování Vánoc a adventu, aniž bychom přitom byli mrzutí. Odvahu prožívat advent jako advent, jako dobu přípravy na vánoční svátek, který sám není totožný s Vánocemi. Sváteční den o Vánocích volá po postním dnu adventu. Nemůže být nikdy všechno stejné, ne vždycky jenom to nejlepší je právě dosti dobré. Proto vzal na sebe advent v západních zemích od 5. století určitý charakter postu a pokání a v tom spočívá jeden z podstatných rozdílů mezi adventem a Vánocemi.

Adventní čas pokání je ovšem méně přísný než ten „velký“ v předvelikonoční době. Ale stupeň přísnosti nemění nic na zaniklém stavu věci. V oběti a sebezáporu se přibližujeme k Pánu, který svým vtělením a narozením sestoupil do nížiny lidského života, aby se stal jedním z nás, aby se s námi sjednotil a tak nás pozvedl do výšin vykoupení a přijal nás za děti Boží.

Také zimní příroda se nám stává příkladem. Pohled na Boží stvoření a jeho rytmus nás učí, jak nutný je tento sebezápor: zatímco příroda v létě je plná květů a šťavy, leží teď v zimě v úhoru, aby se v příštím jaru vrátila k novému životu. Přes zimu stvoření jakoby shromažďuje nové síly. To znamená, že v dočasném zřeknutí se plnosti života se zakládá příští období plnosti života, které opět zakládá fázi klidu, sběru, sebezáporu. V dřívějších generacích, kdy

světla dávných křesťanů, při níž bylo žehnáno hořící světlo. Ono „Lucernarium“ je v úzkém vztahu s nešporami, to je s liturgickými večerními chválami, a to se zrcadlí ještě dnes ve slavnosti velikonoční vigilie, kdy se také žehná oheň, tedy světlo. Také symbolika světla rorátní mše sahá daleko přes idylickou romantiku hořících svící – daleko více ukazuje na teologicko-duchovní poselství, stejné poselství jako je starokřesťanské Lucernarium: Skoro úplně tmavý prostor kostela znázorňuje temnotu padlého, ještě nevykoupeného světa, tmou hříchu a pohanství. Tmou kostelního interiéru nám liturgie představuje nejjednoduššími prostředky situaci starozákonních Židů, kteří čekali na spásu a světlo Vykupitele, na „světlo k osvětlení pohanů“ (Lk 2,32). Současně se děje při rorátní oslavě to, co popisuje Janův Prolog na konci římské mše slovy „světlo svítí ve tmě“ (Jan 1,5): protože tma kostelního prostoru bude prolomena slabým svitem svící. Světlo svící ve tmě kostela ukazuje, že temnota nemá poslední slovo. Protože už brzy „zazáří den našeho vykoupení“ (adventní preface), světlo Kristovo a jeho vy-

Působivá symbolika tmy a světla posiluje naši touhu po světle Ježíše Krista, po jeho spásonosném příchodu a přítomnosti. Máme v adventu více navštěvovat také mše svaté ve všední dny a rorátní mše! Správně slavená liturgie církve je vždycky nejdražší, nejlepší a Bohu nejmilejší formou modlitby, zbožnosti a přípravy, která naši osobní modlitbu utváří a zúrodňuje.

Dnes často chybí rozlišení mezi adventem a Vánocemi, protože naše doba už prakticky nezná žádné hranice a žádná tabu. Čekání, trpělivost, naléhavost, vytrvalost, sebezápor – tyto postoje nepatří k silným stránkám moderních lidí. V průběhu celé adventní doby lákají „vánoční trhy“ namísto „adventních trhů“ na svažené víno a k nákupu dárků. „Vánoční oslavy“ na pracovišti, ve spolcích a ve školách se konají v adventu, podporovány pestře ozdobenými vánočními stromy, vánočními písněmi většinou nižší kvality a zaměstnanými „ježíšky“. Místo „adventu“ se mluví o „předvánoční době“. Přitom není žádným tématem blížící se narození Ježíšovo.

„Adventní čas“ Matky Boží Panny Marie byl jiného druhu, než jej dnes většinou

► lidé žili daleko více ve spojení s přírodou, byla jim příroda daleko více než dnes učitelkou pro jejich vlastní život.

Mnoho z této moudrosti je obsaženo v církevní liturgii a v katolických zvycích a čeká na to, abychom ji převzali. Fialová kající barva liturgických rouch nás nabádá k osobní oběti a askezi, k rozvaze a vnitřnímu obrácení. Stejně tak tradiční pravidlo barev adventního věnce, kde tři svíce jsou fialové a jedna je růžová, ukazující na neděli „Gaudete“, neděli předcházející radosti. Stejně tak tradiční je vyměnit na Štědrý večer všechny čtyři adventní svíce za bílé svíce, které se používají až do Hromnic. Ty upomínají na už narozeného Vykupitele. Tak se stane na Štědrý večer adventní věnec „vánočním věncem“, vnitřní vztah (ne totožnost!) mezi adventem a Vánoce mi dostane viditelné vyjádření.

Stejně krásné, ale poněkud nákladnější je umístit mezi velké svíce šest malých červených svíček, které znázorňují pracovní dny adventního týdne. Tak se stane adventní věnec úplným adventním kalendářem. Žel tradiční, především fialovou barvou vyjádřený kánon adventního věnce se většinou vytratil – vraťme jej alespoň v našich rodinách, v našich bytech, zase nazpět!

Prosbu Otčenáše „Přijď království tvé“ zaznívá v adventu latinsky: „Adveniat regnum tuum.“ To byla ta ze sedmi proseb modlitby Páně, která se dotýkala nejvíce svatě Terezie z Avily a kterou se se zvláštní vroucností modlila. Její touha po příchodu viditelného království Božího byla tak velká, že si přála, aby jeho božské království míru konečně přišlo a naplnilo celý svět. Tak jako jsme slavili slavnost Krista Krále, popisuje prefáce toto přicházející a už nastávající království zase působivými slovy jako „věčnou, všeobsáhlou říši (...), říši pravdy a života, říši svatosti a milosti, říši spravedlnosti a míru“. Prosbu Otčenáše o příchod Božího království, která nás provází po celý rok, je stále nová v odkazu na advent.

Vůdčími postavami adventu jsou proroci Izaiáš, Jan Křtitel a Matka Boží Panna Maria, která nosila Ježíše pod srdcem. Kéž by se ve společenství s těmito svatými stal pro nás advent duchovně bohatým! „Hle, ženich! Vyjděte mu vstříc!“ (Mt 25,6)

Z *Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus* 12/2014 přeložil -mp-

Proroky ohlášený...

Můžeš poukázat na kteréhokoliv člověka, který by splňoval mnohonásobný počet biblických proroctví líčících Mesiáše? Cožpak se náhodně v Ježíšově osobě naplnilo dokonce 332 proroctví?

Bůh ve své nekonečné lásce nemohl klidně hledět na utrpení člověka, který si zvolil hřích a smrt. Bůh zatoužil znovu člověka přijmout a odpustit mu a napravit veškeré zlo, kterého se kdy člověk dopustil. Ale jak měl člověku umožnit, aby sám sebe poznal, když setkání hříšného člověka s Bohem muselo zcela jistě skončit smrtí člověka? Jak měl člověka přesvědčit o tom, která cesta vede k Němu? Jak měl odstranit podvodníky – falešné bohy a jejich hlasatele?

Učinil to neobvyklým a zvláštním způsobem: Téměř po 2000 let realizoval svůj plán s předpovědí narození, umučení a smrti Ježíše Krista, který měl každému člověku umožnit, aby se smířil s Bohem a navrátil se k Němu.

Role proroka

V naší společnosti se ustálilo mínění, že prorok je ten, kdo předpovídá budoucnost. Jenže bibliční proroci měli Bohem svěřený úkol napomínat lidi, kteří upadli do hříchu, volat je k pokání a obrácení, ukazovat cestu, jak se z hříchu uvolnit, a varovat před tragickými důsledky jejich neposlušnosti vůči Bohu. Tím, že ukazovali cestu k Bohu, proroci neustále předpovídali příchod někoho, kdo každému umožní spásu.

Biblické knihy obsahují několik stovek proroctví, jež měla pomoci židovskému národu v Ježíši Kristu poznat opravdového Boha, který se pro naši spásu stal skutečným člověkem. První kapitoly Matoušova evangelia velmi často uvádějí výpověď nějakého proroka, která se splnila v Ježíši Kristu. Mnoho Židů v Něho uvěřilo právě proto, že nikdo jiný neodpověděl obrazu Mesiáše, zachycenému proroky podle Božího příkazu. Bůh realizoval důsledně svůj plán spásy lidstva, postupně zjevoval své záměry svým služebníkům – židovským prorokům. A Ježíš ten plán realizoval v tak překvapivých podrobnostech, že náhoda je prostě nemožná. Události ze života Ježíše Krista jsou důkazem

toho, že právě On je vyvrcholením Božího plánu spásy.

Zamysleme se nad tím, zda by někdo jiný mohl s takovou dokonalostí splnit alespoň několik základních proroctví, která naplnil Ježíš.

Rodinu si nevybíráme

Pravda je taková, že obrovská většina lidí se prostě nehodí do role Mesiáše – Syna Božího a Vykupitele – pro svůj nežidovský původ. Může se nám to líbit nebo ne, ale ve svém plánu spásy Bůh přijal právě toto rozhodnutí: Mesiáš se má narodit mezi potomky Abrahámovými. Samotného Abraháma povolal Bůh jenom proto, aby jeho syn mohl zdědit mesiášské zaslíbení – stát se otcem národa, v němž se narodí Mesiáš. Potomci Izáka a Jakuba museli projít egyptským otroctvím, aby se poté setkali s Bohem na Sinaji a dozvěděli se o své neobyčejné roli v dějinách spásy. Když už měl Mojžíš odejít, předpověděl jednoznačně příchod proroka většího než on sám: „Hospodin, tvůj Bůh, ti z tvého středu vzbudí mezi tvými bratry proroka.“ (Dt 18,15) Právě tento prorok měl přivést ke spásě celý izraelský národ a celé lidstvo.

Takže jakýkoliv prorok, který nepocházel ze Židů, jednoduše nemohl být vyslancem Božím. Bůh se nepřiznává k řadě falešných proroků v samotném Izraeli, a tím víc k žádnému z proroků mimo Izrael. I kdyby tedy kdokoli na světě měl ve svém učení „zrnka pravdy“, tak by ta zrnka nikomu neumožňovala dosáhnout spásy. Jenom jedna cesta vede k Bohu, a tou cestou je jeden z potomků Abraháma, Izáka a Jakuba.

Další příběh Izraele přinesl víc podrobností: ukázalo se, že ne každý Žid může být Mesiášem. Proroci ukázali na Davida a mezi jeho syny na Šalomouna. Mezi početnými Šalomounovými potomky je pouze Zorobabel jmenován jako praotec Mesiáše (srov. Zach 4,7; Mt 1,13). Cožpak si kdokoli mohl vybrat, že se Ježíš narodí v rodině pocházející bezprostředně

od Zorobabela? Je snad víc lidí, kteří naplňují toto proroctví?

Musíme připomenout, že v dobách vlády císaře Domiciána, v 80. letech 1. stol. po Kristu, se Římané z obavy před dalším židovským povstáním postarali o pochytní a vyvražďení Davidových potomků. Věděli totiž, že každý člen té rodiny může být prohlášen za Mesiáše a stát se vůd-

stupu tedy došlo kvůli němu k roztržce.“ (Jan 7,41–43) Neexistuje tedy možnost, aby byl za Mesiáše uznán člověk, který se nenarodil v Betlémě.

Problém je v tom, že se v současné době nemůže narodit žádný Žid v tomto Davidově městečku. Je zahrnuto do samosprávného území Palestiny, na jejímž území Židé nejenom nesmějí sídlit, ale

sech byla oblíbenou četbou každého židovského shromáždění, často ji četli při pobožnostech v synagogách (Lk 4,16–17) a v čase poutí (Sk 8,27–28). Zachycuje obtížné úryvky hovořící o trpícím Božím služebníku, které nebyly obsaženy v lidských představách o kralování a držení moci. A právě proto, že se žádný vládce v Izraeli nikdy nechoval tak jako Izaiášem vylíčený Sluha Boží, značné množství Židů uznalo, že pouze a jedině Ježíš je svým utrpením a smrtí naplněním slov proroka.

Zmrtvýchvstání

„Teď tedy Bůh zamhouří oči nad dobami nevědomosti a dává lidem poznat, že všichni a všude mají konat pokání, protože stanovil den, kdy bude svět spravedlivě souzen skrze muže, jehož k tomu On určil, dávaje všem záruku tím, že ho vzkřísil z mrtvých.“ (Sk 17,30–31) Dokonce i kdyby se někomu podařilo splnit několik mesiášských proroctví, doposud se nikomu nepodařilo vstát z mrtvých.

Křišna se považoval za Boha, ale byl omylem myslivcem postřelen a zemřel. Buddha tvrdil, že ví, co se s člověkem děje po smrti, ale nakonec onemocněl a zemřel, aniž by byl schopen lidem povědět, zda to na druhé straně vypadá doopravdy tak, jak je učil. Zemřel i Mohamed, Zoroaster, Lenin i Bahá'u'lláh, stejně jako mnozí jiní hlasatelé různých náboženství a učení, ale jenom Ježíš byl schopen zvítězit nad smrtí ve shodě s předpověďmi proroků (Sk 2,29–34). Mohl tedy nejenom potvrdit jako očité svědky, co se s člověkem děje po smrti, ale také jako vítěz nad smrtí byl schopen dát každému dar věčného života. „Neboť jestliže jsme s Kristem sjednoceni smrtí podobnou jeho smrti, budeme s ním sjednoceni také vzkříšením.“ (Řím 6,5)

Po zmrtvýchvstání Ježíš „začal od Mojžíše, probral všechny Proroky a ve všech Písmech jim vykládal, co se na něho vztahovalo“ (Lk 24,27). V NĚM se naplnil Boží záměr a jenom v NĚM máme spásu: „Neboť pod nebem není jiného jména daného lidem, jímž bychom měli být spaseni.“ (Sk 4,12)

Neopomínejme tedy tuto šanci a doufejme v Ježíše, který každému zadarmo dává život věčný.

Z Mihujsie! 5/2012 přeložila -vv-

Betlém - místo narození Ježíše Krista

cem povstání. Problémy měli také Ježíšovi příbuzní, potomci apoštola Judy, kteří „spravovali církev“ (vypráví o tom například Eusebius z Césareje, *Církevní historie* III, 20). Od té doby se početnost Davidových potomků z rodu Zorobabela tak drasticky snížila, že se příchod Mesiáše v pozdějších staletích stal velmi nepravděpodobný. Je to důvod, pro který musel ne jeden Žid uznat, že jenom Ježíš je skutečný Mesiáš.

Vybíráš si místo narození?

V celém Izraeli jenom král Herodes (Idumejec ustanovený Římany) nevěděl, kde se má narodit Mesiáš. Proto hned, jak uslyšel o Ježíšově narození, zavolal rabíny. „V judském Betlémě,“ řekli mu, »takto je totiž napsáno u proroka: *A ty, Betléme, zemi judská, nejsi nikterak nejmenší z předních Judových měst, neboť z tebe vzejde vévoda, jenž bude pást můj izraelský lid.*« (Mt 2,5–6)

Otázka Ježíšova narození je natolik klíčová a jednoznačná, že v jistém momentu židovští učenci odmítli samotného Ježíše jenom proto, že se v informacích o NĚM mýlili. „Jiní říkali: »Je to Kristus!« Ale další říkali: »Což má Kristus přijít z Galileje? Neřeklo snad Písmo, že Kristus má vzejít z Davidova potomstva a z Betléma, městečka, kde býval David?« V zá-

nesmějí tam ani vstoupit. Častokrát se na židovské poutníky navštěvující hrob pramáti Ráchel na předměstí Betléma střílelo a házelo kamením. Mnoho Židů začíná chápat, že v našich časech je naplnění tohoto proroctví prakticky nemožné. Začínají se zamýšlet nad tím, zda se v minulosti v Betlémě nenarodil Někdo, v kom se naplnila i jiná proroctví, a tak poznávají Ježíše.

Doba a způsob smrti

Samozřejmě, každý v Betlémě narozený Davidův potomek z rodu Zorobabela by si mohl představovat, že je tím jediným Mesiášem, skrze něhož Izrael a celý svět získá spásu. Každý by mohl vjet na oslátku do Jeruzaléma, vyhnat ze svatyně prodavače, a dokonce od Boha dostat dar uzdravování nemocných – protože nakonec Bůh hojně obdarovává ty, kdo Ho milují. Ale „nachystat si“ smrt přesně podle pokynů proroků se nezdá být možné. Písmo svaté uvádí takové podrobnosti, jako je vyvýšení, probodení boku, nezlámané kosti, a dokonce i napojení octem a vrhání kostek o oděv. Asi by nikdo normální nemohl říci, že by někdo mohl všechny ty věci naaranžovat, aby „se hodily“ do několik set let starých proroctví.

Kniha proroka Izaiáše je v Izraeli známa a čtena už tisíce let. V Ježíšových ča-

Suma o darech svatého Josefa (6)

PRVNÍ ČÁST

Kapitola I:

Dar jména svatého Josefa

O tom, jak jsou jednotlivým lidem lidsky či božsky dávana jména, učí nejvyšším způsobem svatý Tomáš, když v Třetí části,⁽¹⁾ v druhém článku 37. otázky praví: Jména, která dávají lidé, mají svůj původ v nějaké vlastnosti toho, jemuž se jméno dává; nebo v času, jako se dávají jména některých svatých těm, kteří se narodí na jejich svátky; nebo v příbuzenství, jako když se synovi dává jméno otcovo: tak chtěli Jana Křtitele pojmenovat jménem jeho otce Zachariáše, ne však jménem Jan, protože nikdo z jeho příbuzenstva nebyl tímto jménem pojmenován, jak se praví v první kapitole Lukášova evangelia; nebo také v události, jako Josef pojmenoval svého prvorozeného a řekl: „Bůh mi dal zapomenout na všechno mé trápení,“ (Gn 41,51); nebo také v nějaké charakteristice toho, jemuž se jméno dává, jako v Gn 25,25 se praví, že poněvadž ten, který vyšel jak první z matčina lůna, byl „ryšavý a chlupatý jako kožíšek, byl pojmenován Ezau,“ což se překládá jako červený. Avšak jména, která jsou některým lidem dána Bohem, vždy značí nějaký nezasloužený dar, daný jim Bohem, jako v Gn 17,5 bylo řečeno Abrahámovi: „Tvé jméno bude Abrahám, protože jsem tě ustanovil otcem mnoha pokolení,“ a v Mt 16,18 bylo řečeno Petrovi: „Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou církev.“⁽²⁾

Jsme tak přesvědčeni, že jsou tři důvody, proč snoubenci nejsvětější Matky Boží bylo Bohem dáno jméno Josef.

Prvním důvodem je předcházení předobrazu. Neboť Josef, Jákobův syn, o němž se vyprávějí různé věci v mnoha kapitolách knihy Geneze, ve věrnosti, kterou zachoval svému pánu, když se neodvážil nečistě se dotknout své paní, následně svou čistotou, svým odhalováním tajemství i tím, jak mu byla svěřena správa věcí, jak uchoval pokrm a jak vedl zemi, byl předobrazem svatého Josefa, jak to dosvědčuje učitel Albert Veliký v knize *Missus est*, v kapitole 48.⁽³⁾

Druhým důvodem je sled událostí. Sice nám zůstává skryté, jakým způsobem

byl tento spravedlivý pojmenován Josef, neboť Písmo svaté o tom mlčí. Je však nicméně jasné, že když byl snoubencem Matky Boží a byl považován za otce Božího Syna, jistě svým obdarováním předčil dary udělené Abrahámovi, Jákobovi a Petrovi. A jestliže jim byla jména Bohem udělena, jsme přesvědčeni, že totéž musíme věřit o Josefovi.

Třetím důvodem je význam jména. Jméno Josef se totiž vykládá jako rozmnožení či přidání, takže v Gn 30,24 se praví: „Dala mu jméno Josef a dodala: »Kéž mi Hospodin přidá ještě dalšího syna.«“ Proto Albert Veliký na místě, které jsme uváděli výše, říká: „Vlastnost a význam tohoto jména, které znamená vzrůst, nikomu jinému neodpovídají tak dokonale jako jemu, kterému bylo stanoveno, že vzhledem k sobě samému, vzhledem k bližnímu a vzhledem k Bohu bude vynikat vzrůstem ctností, slávou pověsti, úctou a láskou lidí, důvěrností s Matkou Boží a podle obecného považování božským otcovstvím.“⁽⁴⁾ Tolik Albert Veliký.

Tyto tři důvody vykládá také svatý Bernard, když ve svém kázání na *Missus* praví: „Josef nebyl manželem Matky, ani otcem Syna, ačkoliv z určitých nutných důvodů tak měl být nazýván a za obojí pokládán. Z tohoto označení, jimž byl poctěn od Boha (i když jen v nevlastním smyslu), takže mohl být nazýván a pokládán za otce Boha, a také z jeho vlastního jména, které se vykládá jako »rozhojnění«, můžeš usuzovat, jaký člověk byl tento Josef. Vzpomeň si také na onoho velkého patriarchu, jenž byl kdysi prodán do Egypta, a věz, že snoubenci Mariinu bylo dáno nejen nosit jeho jméno, nýbrž i dosáhnout stejné čistoty, nevinnosti a milosti. A jestliže onen Josef byl z bratrské nenávisťi prodán a odveden do Egypta, a tak předobrazoval Ježíšovo prodání, tento Josef, utikaje před Herodovou nenávisťí, Krista do Egypta odnesl. Onen se odmítl spojit s paní, aby zachoval věrnost pánu. Tento, když poznal, že jeho paní je Matkou jeho Pána a pannou, věrně ji opatroval a sám zachoval zdrženlivost. Onomu bylo dáno pochopit tajemství snů, tomuto bylo dáno poznání posvátných nebeských tajemství a účast na nich. Onen uchoval

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou umírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje.

A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění.

Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den (soudu) nezastihl znenadáni jako léčka; přijde totiž na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka.“

obilí ne pro sebe, nýbrž pro všechny lid; tento opatroval živý Chléb z nebe jak pro sebe, tak pro celý svět. Není pochyb, že tento Josef, jemuž byla zasnoubena Matka Spasitelova, byl dobrý a věrný člověk. Říkám, že to byl služebník věrný a moudrý, jež ustanovil Pán, aby těšil jeho Matku a aby živil jeho tělo; zkrátka jeho jediného na zemi vybral jako nejvěrnějšího pomocníka svého velkého úradku.“⁽⁵⁾ Tolik Bernard.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„*Summa de donis Sancti Ioseph*“
(*Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887*)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Svě Teologické sumy (*Summa theologiae*). [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ I. Isolani zde necituje příslušný článek Teologické sumy doslovně, ale s určitou volností. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ *Mariale*, q. 23. In: *Opera omnia*. Parisiis: ed. Viv s, 1898, t. 37, s. 49-50. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Tamtéž, q. 23, § 2. In: *Opera omnia*, t. 37, s. 50. [pozn. překl.]
- ⁽⁵⁾ *De laudibus Virginis Matris*, homil. 2 super *Missus* (čes. překl.: *O stupních pokory a pýchy. Chvály panenské Matky*. Praha: Krystal OP, 1999, s. 94).

Já jsem to (1)

Libanonský vědec Rajmund Nader mysticky prožil reálnou přítomnost Boha. Stalo se to z 9. na 10. listopadu 1994 v poustevně svatého Šarbela Machlúfa v Annayi.

Večer 17. dubna roku 2015 před svatými sv. Šarbela v Annayi vyprávěl Rajmund Nader pro čtenáře polského časopisu *Miujcie się!* o svém zvláštním zážitku lásky a přítomnosti Boha:

Narodil jsem se v křesťanské rodině. Byl jsem vychováván v duchu hluboké víry a praktikování křesťanského náboženství. Od raného mládí jsem hledal odpovědi na nejzávažnější otázky. Chtěl jsem o Bohu vědět něco víc; jak stvořil vesmír, jaký je smysl a cíl lidského života, zda existuje posmrtný život. Ale nejvíc mě trápila otázka týkající se Eucharistie. Chtěl jsem vědět, jak může být Stvořitel celého světa skutečně přítomný v kousičku bílého chleba ve svatém přijímání.

Jako dorůstající chlapec jsem se na to zeptal svého dědečka, který mi v několika prostých větách pověděl, že Bůh je láska, že sestoupil z nebe a stal se skutečným člověkem, ustanovil Eucharistii, aby lidé přijímali jeho lásku a navzájem se milovali. A dodal: „Jak dospěješ, budeš tomu víc rozumět.“

Nebyla to odpověď, která by mě plně uspokojila. Byl jsem jedním z nejlepších žáků ve škole. Začal jsem hodně číst a hledat odpovědi na svoje otázky a pochybnosti.

V roce 1975 začala dlouhotrvající válka v Libanonu. Rok poté jsem jako čtrnáctiletý kluk vstoupil do křesťanské vojenské formace, která válčila s muslimskými vojsky. Během války jsem se denně setkával se smrtí; uvědomoval jsem si, že mohu být každou chvíli zabit a že můj pozemský život skončí. Dramatické válečné zážitky vedly k tomu, že jsem hodně myslil na posmrtný život.

Po ukončení střední školy jsem začal inženýrské studium na fakultě v Bejrútu; získal jsem stipendium na další studia v Londýně a specializoval jsem se v oboru nukleární fyziky. Studia mi přinesla poznání, jak obdivuhodný je celý vesmír, a to jak mikro-, tak i makrokosmos, že on je čitelným znamením ukazujícím na existenci Boha Stvořitele. Věřil jsem v existenci Boha, ale poněvadž mám přes-

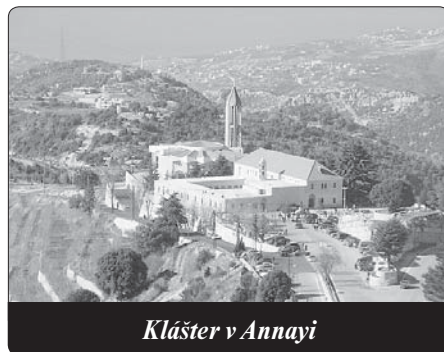
né myšlení, chtěl jsem Ho poznávat také svým rozumem.

Po studiích jsem se vrátil do Bejrútu. Válka ještě neskončila, vstoupil jsem tedy do armády a už jako důstojník jsem se účastnil bojů za nezávislost Libanonu. Založil jsem důstojnickou školu, kde jsem přednášel a pro službu v armádě připravoval nové důstojnické kádry. Věnoval jsem se také jako odborník jaderné fyzice, ale nezanedbával jsem ani svůj duchovní život. Denně jsem četl Písmo svaté a rozjímal o jeho textech. Chtěl jsem Boha poznat prostřednictvím Pisma svatého, ale zároveň i skrze vědecké zkoumání.

Od dětství jsem byl uchvácen Ježíšem, hrozně jsem Ho miloval, byl pro mne někým zcela výjimečným. Pročetl jsem hodně filosofických knih, seznámil jsem se s historií života nejskvělejších lidí a porozuměl jsem, že žádný z nich se nemůže rovnat Ježíši Kristu. On je jediný a neopakovatelný v historii celého lidstva. Osoba Ježíše Krista mě fascinovala, ale přijetí pravdy, že On je pravý Bůh, bylo pro mne velmi obtížné.

Písmo svaté jsem začal číst už v sedmi letech, tedy v době, kdy jsem přijal první svaté přijímání, a dodnes je čtu denně.

Stále víc a pevněji jsem navazoval láskyplný vztah s Ježíšem, jenže v průběhu další doby jsem nerozuměl tajemství Eucharistie a smyslu utrpení a kříže. Hledal jsem odpověď na tyto těžké otázky. S tím cílem jsem začal přijíždět do poustevny svatého Šarbela. Ten svatý je velikým tajemstvím pro nás všechny, a obzvlášť pro svět vědy. Jeho tělo po smrti po 67 let každého dne uvolňovalo krev a plazmu. V té

Kláster v Annayi

době z mrtvého těla svatého Šarbela vyprýstilo kolem 20 000 litrů tekutiny. To je skutečně veliké tajemství, neobjasnitelné z vědeckého úhlu pohledu.

Velmi mnoho lidí v Libanonu i na celém světě zažilo nejrůznější zázračná uzdravení a obrácení díky přímluvě svatého Šarbela. Hledal jsem odpověď na otázku o posmrtném životě. Svatý Šarbel ji dával jakýmsi způsobem skrze znamení a zázraky, které působil Bůh na jeho přímluvu. I když zemřel v roce 1898, přesto velmi mnoho lidí potvrdilo a potvrzuje pravdu, že on žije a působí, a tedy že i naše smrt neznamená konec, ale počátek života.

Od roku 1985 jsem začal každého dne přijíždět do poustevny svatého Šarbela, modlit se tam a rozjímat nad texty evangelia. Přivázel jsem s sebou několik svíci a Písmo svaté. Občas jsem také četl to, co bylo zapotřebí v mé vědecké práci – o nejnovějších objevech v oboru fyziky.

Když už jsem měl ženu a tři děti, nejprve jsem splnil všechny své rodinné povinnosti a pozdě večer, když už děti spalily, jsem jel do poustevny svatého Šarbela.

Mystické setkání s Kristem

Od Boha jsem dostal neobyčejné znamení 10. listopadu 1994. Bylo to na den mých narozenin, po deseti letech každodenní modlitby v poustevně (nemohl jsem se tam dostat pouze v některé zimní dny, kdy napadlo hodně sněhu). Toho dne jsem, večer jako obvykle, kolem 22. hodiny přijel autem do Annayie a šel jsem pěšky k poustevně svatého Šarbela. Měl jsem ustálený rituál. Nejprve jsem se modlil vleže naznak s rozpraženými rukama a hleděl jsem na nebe plné hvězd. Trvalo to asi hodinu a půl. Uvědomoval jsem si tehdy velikost, všemohoucnost a nekonečnost Boha, Tvůrce celého světa. Potom jsem zapaloval svíce a četl jsem jednu kapitolu z evangelia; rozjímal jsem o přečtených slovech, modlil jsem se a vracel jsem se domů.

Toho dne bylo velmi chladno, a já jsem se, jako obvykle, modlil asi půl druhé hodiny vleže naznak. Poté jsem poklekl, zapálil jsem pět svíci a začal jsem číst z evangelia podobenství o hřivnách (Mt 25,14–30). Po té četbě jsem rozvažoval, jaké mi Pán Bůh dal hřivny a jak je využívám pro dobro druhých lidí. ►

► V jistou chvíli jsem pocítil, že začal vát velmi teplý vítr, který se stával stále teplejším a silnějším. Udělalo se tak teplo, že jsem se svlékl do košile. Všiml jsem si, že navzdory prudkému větru plameny svíci nehasly, ale hořely stále jako v žárovkách. Ptal jsem se sám sebe: „Proč v zimě ve výšce 1350 metrů nad mořem vane silný teplý vítr a proč nezhasíná hořící svíčky?“ Ze začátku jsem si myslel, že mám halucinace, a abych se o tom přesvědčil, chtěl jsem se dotknout plamene svíce. V tu chvíli jsem se ocitl v jiném rozměru skutečnosti, mé tělesné smysly přestaly fungovat. Necítil jsem, že je teplo, ani že je chladno, neslyšel jsem šum větru, vytí vlků ani zvuky zvířat z okolních lesů, neviděl jsem poustevnu, hory a to všechno, co mě obklopovalo. Viděl jsem jenom neuvěřitelné, všechno pronikající světlo, čisté, průzračné, úplně jiné než to, které vidíme svými očima. Byl jsem ponořený ve světle neobyčejné moci, čistoty a síly, ve světle bez barvy, průzračném, ale zároveň lahodném, nedráždícím, nepůsobícím žádnou bolest. Pociťoval jsem osobní přítomnost Někoho, kdo mě bezmezně miluje. Nejdřív jsem si pomyslel, že je to asi sen. Přišla okamžitá odpověď, že to není sen. Nebylo to vyjádřeno slovy ani v nějakém jazyku – to nebyl hlas, ale velice jasné a zřetelné sdělení mysli. Znovu se objevila pochybnost, že snad nejsem při smyslech, a znovu ke mně dorazila jasná a zřetelná odpověď: „Jsi víc při smyslech a vnímavý než kdykoli jindy ve svém životě.“

Začal jsem si klást otázky: „Kdo to ke mně mluví, kde jsem, co se se mnou děje?“ Nabyt jsem jistoty, že to je Ježíš Kristus. Tehdy Pán Ježíš pověděl: „Já jsem to.“ Ukázal se mi ne fyzicky, ale skrze prožití neuvěřitelné lásky, kterou není možné popsat a vyjádřit lidským jazykem, a zároveň skrze vnitřní pokoj, sílu, moc, štěstí a nepopsatelnou radost. Zatoužil jsem celým srdcem být navždy s Ježíšem, a prosil jsem Ho, aby už neodcházel, abych v tomto stavu mohl pořád zůstat. Odpověděl mi, že On je s námi stále, že nás nikdy nepouští. Tu se světlo ztratilo. Klečel jsem na stejném místě, viděl jsem poustevnu, kolem rostoucí stromy, hory. Začal jsem vnímat pronikavý chlad, svíce úplně dohořely. Podíval jsem se na hodinky – bylo 3.35 ráno. Podivil jsem se, že uplynulo

pět hodin od mého příchodu do poustevny svatého Šarbela. Oblékl jsem si svetr, zimní bundu, sklídl jsem zbytky vyhořelých svíček, vzal jsem Písmo svaté a šel do auta. Když jsem se vracel, rozmýšlel jsem o všech těch neobyčejných zážitcích, které jsem před chvílí prožil. Byl jsem přeplněný radostí, pokojem a jistotou něžné přítomnosti milujícího Boha. Chtěl jsem křičet radostí a říkat všem lidem, že existuje jeden Bůh ve třech Osobách, že Ježíš Kristus je skutečný Bůh – Boží Syn, který se stal opravdovým člověkem, zemřel za nás a vstal z mrtvých, že nám odpouští všechny hříchy ve svátosti pokání a dává věčný život v Eucharistii.

Ruka svatého Šarbela

Když jsem se vracel do auta, pociťoval jsem na pravé paži teplo a lehký stisk. Nevěnoval jsem však tomu větší pozornost. Teprve v autě, když jsem si sundal svetr, jsem spatřil, že mám na paži otisknutou ruku s pěti prsty a že z toho otisku prosakuje krev a voda. Byla to rána jakoby po opáření. Dotkl jsem se jí prstem, ale necítil jsem žádnou bolest. Po návratu domů jsem tu ránu ukázal své ženě, abych se ujistil, že nemám halucinace. Žena se tehdy zeptala, či prsty jsou otisknuty na mé paži. Už jsem si byl jistý, že to nejsou moje vidiny, ale objektivní skutečnost. Jsem přesvědčen, že to je ruka svatého Šarbela. Tímto způsobem mě svatý

Stopa ruky na Rajmundově paži

Katolická tělovýchovná organizace Orel zve na CYKLOTURISTICKOU VÝPRAVU DO ČESKÉHO BANÁTU V RUMUNSKU ve dnech 13. 5. – 21. 5. 2016

Výprava pro cyklisty i pěší turisty míří do oblasti rumunského Banátu, kterou obývá česká menšina. Tento region se těší zájmu našich turistů kvůli českým krajanům, jejich zvykům, kultuře a jazyku i krásné přírodě. České vesnice jsou zároveň katolickými farnostmi s vlastními kostely. Plánujeme cyklistické výlety po horských hřebenech i v údolích a podél Dunaje. Poznáme pět českých vesnic: Bígr, Rovensko, Gernik, Svatou Helenu a Eibentál, ale i další rumunské vesnice s českou menšinou. Duchovní službu pro cyklisty zajišťují kněží – orlové. Na programu je návštěva známých Herkulových Lázní s termálními prameny (možnost koupání), výstup na Domogled (1106 m n. m.), prohlídka jeskyní (Banát je krásná oblast), projížďka dunajskými soutěskami Malé a Velké Kotle na lodičkách k obří soše dáckého krále Decebala vytesané ve skále nad Dunajem atd. V závěru pak prohlídka školy a vesnického muzea v Eibentálu, nákup místních produktů (med, šípková zavařenina, čaje, sýry). Při cestě do Banátu bude prohlídka Temešváru, při zpáteční cestě prohlídka kláštera sv. Anny v Oršavě.

Strava: polopenze formou společné snídaňe a večere (4x) a v rodinách (2x) – vynikající banátská kuchyně z místních eko-potravin. **Cena zájezdu:** 9980 Kč.

Bližší informace a přihlášky:

br. Stanislav Vejvar, R. Svobodové 1694,
272 01 Kladno • e-mail: standa.vejvar@volny.cz
• <http://orel-zsv.g6.cz/akce.pdf>.

poustevník ujistil, že to moje prožívání Boží přítomnosti před jeho poustevnou je skutečné, že to není halucinace. Sdělil jsem ženě všechny podrobnosti o tom, co se mi přihodilo v modlitbě v poustevně svatého Šarbela. Tento zcela mystický zážitek se opakoval ještě čtyřicetkrát, stejně jako znamení otisknuté dlaně s krvácející ránou na mé paži se objevovalo a zůstávalo po dobu pěti až šesti dnů.

Po třech dnech od prvního mystického zážitku přítomnosti Boha jsem se následně setkal s patriarchou, biskupem Bejrútu a s představeným řehole maronitů a vypověděl jsem jim všechno o tom neobyčejném zážitku. Musel jsem se podrobit důkladným lékařským vyšetřením, aby mohli zjistit, zda to prožívání nebylo způsobeno mou psychikou. Prošel jsem také zkouškou exorcismu, aby se ujistili, že nejsem manipulován žádnými zlými duchy.

(Pokračování)

Do polštiny přeložil a zpracoval
P. Mieczysław Piotrowski TChR
Z Miłujcie się! 3/2015 přeložila -vv-

Duchovní setkání u mariánských sloupů v České republice za pokoj a bezpečí v zemi a obnovu Mariánského sloupu v Praze

Věřící občané a lidé dobré vůle uskutečnili ve výroční den stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze smírné procesí a modlitby za pokoj v naší vlasti a obnovu Mariánského sloupu. Místo Mariánského sloupu nám připomíná, že měšťané a lidé celé země v dobách nebezpečí prosili o pomoc Boží a přimluvu Panny Marie. Na Staroměstském náměstí si připomínáme, že se zde Pražané modlili před gotickým obrazem Panny Marie Rynecké v době švédského obléhání. Tehdy slíbili, že odvrátí-li s její pomocí nepřátelská vojska a zachrání tak Prahu před zničením, postaví Panně Marii na poděkování za ubránění města sloup s její sochou na vrcholu v centru města, na Staroměstském rynku. Pražané své město před mnohem silnějším nepřítelem uhájili a svůj slavný slib dodrželi. Mariánský sloup byl po skončení jedné z nejhroznějších válek 26. září 1650 posvěcen na poděkování, z vděčnosti za pomoc a ochranu v nejvyšší nouzi.

Mariánský sloup v Praze byl první monumentální mariánský sloup a později se stal vzorem i pro ostatní města a obce v českých zemích, kde lidé s vírou prosili o pomoc Boží a s důvěrou se svěřovali do ochrany Matky Boží v těžkých dobách morových ran a válečného strádání. Podnětem ke vztyčení sloupu bylo poděkování za záchranu před ohněm, nepřátelskými vojsky nebo jinou pohromou a za jejich odvrácení či ukončení. Mariánské sloupy se staly charakteristickými dominantami našich náměstí. Svědčí o tom, že naši předkové se s vírou skláněli před tajemstvím života a vzdávali úctu jeho Tvůrci v nebi, k němuž vrcholky sloupů směřují.

Mariánské sloupy zobrazovaly Panu Marii jako Neposkvrněnou (Immaculata), s rukama sepjatýma v modlitbě, se svatozáří dvanácti hvězd kolem hlavy, jak stojí na půlměsíci a zeměkouli obtočené hadem s jablkem jako symbolem dědičného hříchu, ke kterému byla svedena Eva. Neposkvrněná Panna Maria je Ženou, již milosrdenství Boží a Moudrost Boží přislíbily lidstvu spásu skrze jejího Syna, Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele. Místo ženy – matky Evy, provinilé neposlušností, dostalo lidstvo novou Ženu – Matku, která se nikdy ani v nejmenším Bohu nezpronevří. Jedině Ona je Boha ve všem poslušná. Ona oslaví Boha nevýslovnou pokorou, neposkvrněnou svatostí a nejjodanější láskou. Ona je tou Ženou oděnou Sluncem, které budou poddána všechna království draka a půlměsíce. Ona je tou Matkou, pod jejímž pláštěm nalezne celý svět útočiště a ochranu a její Neposkvrněné Srdce nakonec zvítězí.

Mariánský sloup by měl být obnoven, abychom překonali svou hříšnou minulost a náš národ byl opět svěřen do ochrany Panny Marie a zahrnut Boží milostí. V tom smyslu vybízel i M. Jan Hus: „*Abychom mohli vybědnout z hříchu, vzývejme pomoc Panny Marie a pozdravujme ji. Já ubohý, jak budu schopen chválit slavnou Pannu, která je větší než všechna chvála? Nikdo nemůže dostatečně pozdravit tu, kterou pozdravil anděl, kterou Syn uctivě poslouchal, již se svěřil Duch Svatý, kterou obdivuje celý svět... Máme k ní tedy přistupovat s bázní a s úctou a chválit ji.*“ Pro naplnění této výzvy se chceme modlit za obnovu Mariánského sloupu, aby M. Jan Hus znovu z památníku pohlížel na Panu Marii, k jejíž úctě vybízel. František kardinál Tomášek připomíná: „*Dokud nebude sloup na svém místě, dokud lidé neuznají, že tehdy udělali chybu, a nebudou toho litovat, nemůžeme doufat, že překonali naši nedávnou minulost a že nás tento starý hřích nestáhne zase dolů. Rozumíme tomu tak, že sloup je nejen symbolem našeho návratu ke slušnosti a tradicím křesťanské Evropy, ale především, že vyrovnání tohoto dluhu může naší zemi dát teprve naději, že opět neupadneme do područí, ať už tupého násilí a bídy z východu, nebo konzumního ateismu ze západu.*“

Pod záštitou arcibiskupa pražského, primase českého Dominika kardinála Duky vyhlašuje Matice cyrilometodějská ve spolupráci se Společností pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze iniciativu:

DUCHOVNÍ SETKÁNÍ U MARIÁNSKÝCH SLOUPŮ V ČESKÉ REPUBLICĚ ZA POKOJ A BEZPEČÍ V ZEMI A OBNOVU MARIÁNSKÉHO SLOUPU V PRAZE

V době, kdy je Evropa otřesena teroristickými útoky, zveme věřící občany, mariánské ctitele, mariánská hnutí a lidi uznávající křesťanské hodnoty, aby se setkávali pravidelně třetího dne každého měsíce ve městech a obcích v celé České republice, kde byly našimi předky vztyčeny mariánské sloupy jako výraz poděkování za záchranu a pomoc před pohromami a válečnými útrapami, a aby

vyprošovali požehnání Boží a pokoj naší zemi, aby se zasvětili a svěřili do ochrany Matky Boží před současnými nepokoji a hrozbami.

Program modlitebních setkání:

I. Děkovné modlitby za milosti spojené se zbudováním mariánského sloupu.

II. Smírné modlitby za zneuctění a za odvrácení pohrom. ▶

Postsynodálně

Jak vidí synodu o rodině věřící laik

Celý katolický, ale i nekatolický svět bedlivě sledoval nedávnou synodu o rodině (4.–25. října 2015). Zatímco mnozí progresivnější věřící očekávali, že dojde ke změně vnímání rozvedených a znovusezdaných katolíků ze strany církve a tito budou zcela běžně připouštěni ke svátostem, především k přijímání Eucharistie, a zatímco ti „ještě odvážnější“ očekávali překvalifikování hříšných homosexuálních svazků na nehříšné a církví pozeňnané, konzervativnější katolíci se modlili právě za to, aby se toto vše nestalo a církve si uchovala stále tutéž nauku o morálce, jakou staletí zachovávala. A ono se kupodivu nestalo nic. Tedy zdánlivě nic. Co tím myslím? Ačkoli bylo o synodě napsáno dost a dost, pokusme se nad věcí přesto maličko zamyslet.

Podíváme-li se na závěrečnou zprávu ze synody, nenajdeme jedinou zmínku o tom, že by rozvedeným a znovusezdaným věřícím mělo být dovoleno přijímat Nejsvětější svátost. Po všeobecném úvodu se zpráva v jednotlivých odstavcích zabývá různými pohledy na rodinu, ať už z pohledu sociálně-kulturního kontextu, náboženského kontextu atd., zmiňuje kulturní rozpory, konflikty a sociální napětí či křehkost a zranitelnost rodiny a jak je důležitá její pevnost. Za zmínku stojí konstatování synodních otců, že je rodina pro společnost nenahraditelná a jako taková je právě dnešní společností ohrožená. Vyjmenovány jsou zvláště jevy jako sobeckost, chudoba, nezaměstnanost či zaměstnání daleko od domova atd. Další témata v synodální závěrečné zprávě: se-

nioři, vdovství, poslední fáze života a smrt v rodině, přistěhovalci, uprchlíci, pronásledování, polygamie, dohodnuté sňatky, děti, ženy. Samostatnou kapitolou je rodina z pohledu Písma, tedy v dějinách spásy (odst. 35–41). Vnímám jako nedostatečné v kapitole „o rodině z pohledu učitelského úřadu církve“, že začíná až II. vatikánským koncilem, jako by se církve před tím rodinou vůbec nezabývala (odst. 42–46). Dalšími kapitolami jsou: rodina v křesťanské nauce (v odst. 48 je opět zmíněna nerozlučitelnost manželství) a plnost rodiny v církvi. Samostatným velkým a zároveň posledním tématem je poslání rodiny. Zde synodní otcové zmiňují formaci rodiny, slavení společné liturgie (počínaje svatbou), plození, hodnoty života, výchovu dětí (i přijetí osiřelých dětí a pěstounskou péčí), doprovázení rodin církvi, kterému má předcházet správná formace kněží a jiných pastoračních pracovníků, a zcela na závěr misijní úlohu rodiny, která spočívá v předávání víry na další generace.

Ačkoli je vše představeno formou „konstatování“, dokonce i pasáž o tom, že je třeba brát zřetel na výše vyjmenované problémy v pastoraci (odst. 34), zdá se to být v pořádku. Jenže uvážíme-li fakt, že se tím nic neřeší a popsané problémy jsou jen všeobecně zmíněny, a dále za jakých okolností synoda probíhala, musíme zjistit, že právě to byla ta největší prohra, která se tu udála. Veškeré zprávy ze synody – a je jedno, jestli je podávaly konzervativní nebo progresivní kruhy, zde se měnil jen úhel pohledu – informovaly hlavně o tom, jak jedna strana osoču-

je druhou z něčeho, co neudělala a měla udělat, kdo se kde odchýlil od nauky církve, kdo, kde a co zatajil či zfalšoval atd. Je samozřejmě smutné, když někteří vysocí představitelé církve neznají (nebo schválně falšují) nauku církve, to, na čem celá církev po staletí stojí, ale předmětem synody měla být rodina. Takto mám pocit, že rodina šla díky skandálům a nevraživostem stranou, i když se nás závěrečná zpráva snaží přesvědčit o jednotě všech zúčastněných.

Osobně jsem od synody očekával toto: Na úvod zhodnocení situace, která je špatná. Rozvody a nestabilní vztahy se nevyhýbají ani věřícím katolíkům. Synoda se dle mého názoru měla pokusit zjistit důvod, proč tomu tak je. Zcela konkrétně: Dnešní uspěchaná doba? Průmyslová doba? Internetová doba? K tomu účelu měli být přítomni na synodě odborníci z různých oblastí lidského života od psychologů, přes lékaře a klinické psychiatry či patology, až po pedagogy a sociální pracovníky s bohatou praxí s prací v terénu. Na základě těchto zjištění se mohla synoda zamyslet nad tím, jak: a) předcházet situacím, které vedou k rozpadům rodin a mezilidských vztahů a b) jak u případů, kdy již k rozpadu došlo, zachránit jednotlivé postižené osoby pro Krista a jak zabránit tomu, aby nedocházelo k ještě větším škodám na lidských duších. Opět zcela konkrétně... Na závěr by bylo žádoucí pochválit a vyzdvihnout statečnost těch manželů a rodin, jež dle příkladu Krista nesou každý den svůj kříž a s pohledem na Spasitele se snaží o naplnění vzájemné lásky, úcty a věrnosti. Výstupem by měla být pravdivá, pravověrná, jasná a všem srozumitelná zpráva. Opět zcela konkrétní. Z tohoto pohledu synoda moje očekávání nesplnila.

Mag. Theol. Tomáš Kiml

► III. Zsvěcení Panně Marii a svěření obce pod ochranný štít Palladia Země české a plášť Panny Marie.

Duchovním a modlitebním setkáváním u mariánských sloupů ve městech a obcích se chceme přihlásit k tomuto kulturnímu a duchovnímu dědictví a přijímat je jako znamení tradičních křesťanských hodnot naší vlasti, které chceme uchránit pro budoucí generace. Modlitbami u mariánských sloupů v celé zemi chceme vyprosít a podporit obnovu Mariánského sloupu v Praze,

který byl kdysi jejich prvním vzorem a má být duchovním středem naší země a Evropy. Prosíme o sdělení, kdo by na základě naší výzvy měl zájem uskutečnit tato duchovní setkání, nebo zda se již uskutečňují jiná obdobná duchovní setkání. Připojit se můžete kdekoli a kdykoli, ať už se setkání uskuteční přímo u mariánských sloupů, nebo v kostele, či na jiném vhodném místě.

Bližší informace naleznete na adrese www.marianskysloup.cz nebo <http://spolek.maticecm.cz>. Pro písemný kontakt a ko-

respondenci pište na adresu: Matice cyrilometodějská – spolek, Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1.

Texty modliteb k duchovnímu setkání u mariánských sloupů budou k dispozici v tištěné podobě v prodejnách Matice cyrilometodějské v Olomouci, nebo je možné si je objednat u stejnojmenného nakladatelství.

Kontaktní osoba: P. ThDr. Jiří Koniček, iniciátor a koordinátor aktivity, e-mail: marianske.sloupy.cr@maticecm.cz.

Pondělí 30. 11. 2015

6:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest. Smířená různost 6:30 Magazin festivalu outdoorových filmů 2015 (4. díl): Kategorie C: Dobrodružný vodní sportovní film 6:50 Přejeme si ... 7:05 Buon giorno s Františkem 8:10 Mwebare kwija – Klinika v buši 8:25 Před branami křesťanského království 9:00 Zabetonovaný v Bohu 9:15 Papež František ve Středoafrické republice: Mše svatá ze stadionu v Bangui [L] 11:10 Collegium orientale 11:30 Volání: Etiopie 11:40 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 11:45 OVCE.sk: Netancuj s vikem 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Školy naděje 12:15 Papež František ve Středoafrické republice: Závěrečný ceremoniál na letišti v Bangui [L] 12:55 Pro vita mundi (90. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. (2. díl) 13:45 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 14:05 PhDr. Jiřina Prekopová – Škola lásky v rodině 15:10 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 16:00 V souvislostech (118. díl) 16:20 Dana & Přátelé (6. díl): Gerry Brown 16:45 Putování modrou planetou: Guatemala 17:20 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem 17:45 Ars Vaticana (19. díl) 18:00 Stavitelé měst 18:10 Salesiánský magazín 18:25 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 18:30 OVCE.sk: Devadesát-děvět 18:40 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 19:00 Vatican magazine (838. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:35 Přejeme si... 20:00 Zdenka 20:50 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem [P] 21:00 Charita Vsetín 21:15 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 21:25 Terra Santa News: 25. 11. 2015 21:50 Noční univerzita: P. René-Luc – Jediný pravý Otec 23:00 Vatican magazine (838. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 Noemova pošta: prosinec 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 1. 12. 2015

6:05 Podzimní festival duchovní hudby: Koncert a capella 7:30 V souvislostech (118. díl) 7:50 Outdoor Films s profesorem Zdeňkem Ďurišem (44. díl): S oceánologem do mořských hlubin 9:25 Odkaz vysočanských předků 9:30 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Bděte a modlete se (Lk 21,25–28.34–36) 10:10 Vatican magazine (838. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:40 Muzikanti, hrajte speciál: S dechovou hudbou Májovanka 11:45 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 11:50 OVCE.sk: Devadesát-děvět 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Ars Vaticana (19. díl) 12:15 Magazin festivalu outdoorových filmů 2015 (4. díl): Kategorie C: Dobrodružný vodní sportovní film 12:35 Pod lampou: Nobelovka za zážrak DNA 14:40 Přejeme si ... 15:00 Noemova pošta: prosinec 16:35 Podobenství (7. díl): Nebeská hostina 17:05 Missio magazin: listopad 2015 18:05 Noeland (10. díl) 18:25 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 18:30 OVCE.sk: Korunka krásy 18:35 Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě 19:30 Zpravodajské Noeviny: 1. 12. 2015 [P] 20:00 Papež František, papež lidí 21:00 Řeckokatolický magazín [P] 21:15 Můj Bůh a Walter: Církev 21:35 Zpravodajské Noeviny: 1. 12. 2015 22:00 U VÁS aneb Festivalové kukátko (3. díl): Jánošíkove dni – Terchová 2015 23:25 Terra Santa News: 25. 11. 2015 23:45 Přejeme si ... 0:05 Dům nejen ze skla (14. díl) 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 2. 12. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 1. 12. 2015 6:25 PhDr. Jiřina Prekopová – Škola lásky v rodině 7:30 Vatican magazine (838. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:00 Na druhý pohled 9:35 Ars Vaticana (19. díl) 9:50 Generální audience [L] 11:00 Kněz zpívající reggae 11:15 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 11:25 Harfa Noemova 11:50 OVCE.sk: Korunka krásy 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá [L] 12:50 Zdenka 13:55 U VÁS aneb Festivalové kukátko (3. díl): Jánošíkove dni – Terchová 2015 15:20 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Bděte a modlete se (Lk 21,25–28.34–36) 16:00 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 16:20 Řeckokatolický magazín 16:35 Poslány sloužit 17:10 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka

TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

17:20 Můj Bůh a Walter: Vatikán 17:35 Zpravodajské Noeviny: 1. 12. 2015 18:00 Bez hábitu naživo: Z kláštera... [L] 19:05 OVCE.sk: Pomsta 19:10 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 19:15 Terra Santa News: 2. 12. 2015 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 21:20 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Tvůrce tvoří tvůrce (Kde je člověk?) [P] 22:45 Generální audience Svatého otce 23:15 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 23:35 Salesiánský magazín 23:50 Stavitelé měst 0:05 Živě s biskupem: biskup Vlastimil Kročil 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 3. 12. 2015

6:05 Podobenství (7. díl): Nebeská hostina 6:35 Putování modrou planetou: Guatemala 7:10 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 7:30 Terra Santa News: 2. 12. 2015 7:50 Hudební magazín Mezi pražci 8:30 VideoJournal české vědy 8:45 Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec 9:40 Přejeme si ... 9:55 Zabetonovaný v Bohu 10:10 Noemova pošta: prosinec 11:45 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 11:50 OVCE.sk: Pomsta 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Podzimní festival duchovní hudby: Koncert a capella 13:40 Generální audience Svatého otce 14:10 Muzikanti, hrajte speciál: S dechovou hudbou Májovanka 15:15 Ars Vaticana (20. díl) 15:25 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 15:35 Noeland (10. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 1. 12. 2015 16:20 Outdoor Films s profesorem Zdeňkem Ďurišem (44. díl): S oceánologem do mořských hlubin 18:00 Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě 18:25 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 18:30 OVCE.sk: Hlásná trouba 18:35 Dana & Přátelé (7. díl): James Kilbane 19:10 Magazin festivalu outdoorových filmů 2015 (4. díl): Kategorie C: Dobrodružný vodní sportovní film 19:30 Zpravodajské Noeviny: 3. 12. 2015 [P] 20:00 Jak potkávat svět [L] 21:25 Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Gjerrild, Dánsko 22:05 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Bděte a modlete se (Lk 21,25–28.34–36) 22:40 Pod lampou [P] 0:45 Zpravodajské Noeviny: 3. 12. 2015 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 4. 12. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 12. 2015 6:25 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 6:45 Vezmi a čti: Listopad 2015 7:00 Cvrlikání (41. díl): Sova – Slamák 8:10 Jezuitské redukce v Paraguayi 8:25 Stavitelé měst 8:35 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Tvůrce tvoří tvůrce (Kde je člověk?) 10:00 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 10:15 Cirkus Noeland (26. díl): Roberto, Kekulín, Adam a Eva 10:45 OVCE.sk: Hlásná trouba 10:50 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 11:00 Mše svatá s hnutím Na vlastních nohou z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě [L] 13:05 Řeckokatolický magazín 13:20 Přejeme si... 13:40 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 14:25 Ars Vaticana (20. díl) 14:35 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 14:55 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 15:10 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 15:20 Putování modrou planetou: Guatemala 16:00 Zpravodajské Noeviny: 3. 12. 2015 16:20 Harfa Noemova 16:45 20 let jeden pro druhého: Charita Sv. rodiny Nový Hrozenkov 17:00 Papež František, papež lidí

18:00 Návrat orla skalního do české přírody 18:30 OVCE.sk: Nevychovanec [P] 18:35 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 18:45 Můj Bůh a Walter: Vatikán 19:00 Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Gjerrild, Dánsko 19:35 Salesiánský magazín 20:00 Kulatý stůl (188. díl): II. vatikánský koncil a církev dnes [L] 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (5. díl): Prohlášení světa [P] 22:25 Přejeme si ... 22:45 Outdoor Films s profesorem Zdeňkem Ďurišem (44. díl): S oceánologem do mořských hlubin 0:20 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem 0:40 Magazin festivalu outdoorových filmů 2015 (4. díl): Kategorie C: Dobrodružný vodní sportovní film 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 5. 12. 2015

6:05 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (118. díl): „Nataliika – Mým národům“ 7:30 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Bděte a modlete se (Lk 21,25–28.34–36) 8:05 Dana & Přátelé (7. díl): James Kilbane 8:40 Noeland (10. díl) 9:00 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 9:05 Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě 9:35 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 9:55 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 10:20 Terra Santa News: 2. 12. 2015 10:40 Můj Bůh a Walter: Vatikán 10:55 Bez hábitu naživo: Z kláštera... 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Post Scriptum [P] 12:20 Zpravodajské Noeviny: 3. 12. 2015 12:40 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (5. díl): Prohlášení světa 13:05 Přejeme si ... 13:20 Vatican magazine (838. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:55 Pod lampou 16:00 Zabetonovaný v Bohu 16:10 Jak potkávat svět 17:35 Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke 18:00 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení 18:25 Sedmihlásky – Chodniček bělavý 18:30 OVCE.sk: Nevychovanec 18:35 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské 19:30 V souvislostech (119. díl) [P] 20:00 Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem: O temné energii [P] 20:40 V pohorách po horách – Smrk 20:50 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 21:00 Hudební magazín Mezi pražci [P] 21:45 Post Scriptum 22:00 Harfa Noemova [P] 22:30 Dopisy z rovníku 23:10 PhDr. Jiřina Prekopová – Škola lásky v rodině 0:15 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 6. 12. 2015

6:15 Ars Vaticana (20. díl) 6:25 Hudební magazín Mezi pražci 7:05 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 7:15 Jak potkávat svět 8:35 Podobenství (7. díl): Nebeská hostina 9:05 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 9:30 Mše svatá z katedrály Narození sv. Jana Křtitele v Trnavě [L] 10:45 Nábožné združení svatého Jozefa 11:10 Putování modrou planetou: Guatemala 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (119. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:25 Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem: O temné energii 14:05 Muzikanti, hrajte [P] 14:35 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Tvůrce tvoří tvůrce (Kde je člověk?) 16:00 Sešli se, aby pomohli... (2015): Benefiční koncert Charity Ostrava 18:00 Noeland (11. díl) 18:25 Sedmihlásky – Když si já zazpívám; Nebojím sa jagára 18:30 Animované biblické příběhy: Josefovo setkání s bratry 19:00 Magazin festivalu outdoorových filmů 2015 (4. díl): Kategorie C: Dobrodružný vodní sportovní film 19:20 Můj Bůh a Walter: Vatikán 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Připravte cestu Páně (Lk 3,1–6) [P] 20:35 Adventus Domini 21:40 V souvislostech (119. díl) 22:05 Bez hábitu naživo: Z kláštera ... 23:10 Ars Vaticana (20. díl) 23:20 Návrat orla skalního do české přírody 23:50 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (5. díl): Prohlášení světa 0:30 Zpravodajský souhrn týdne 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA PROSINEC 2015

Všeobecný: Abychom všichni zakoušeli milosrdenství našeho Boha, který se nikdy neunaví nám odpouštět.

Evangelizační: Za rodiny, zejména za ty, které trpí, aby v Ježíšově narození našly znamení pevné naděje.

Národní: Aby Bůh slávy, Otec našeho Pána Ježíše Krista, osvětlil naše srdce a my pochopili, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

**s Romanem Dvořákem, farářem ve Strakoncích,
Klokoty, sobota 12. prosince 2015**

Program: 14.30 hod. promluva v Emauzích
• 16.00–17.00 hod. svátost smíření (Emauzy a kostel) • 16.30 hod. růženec v kostele • 17.00 hod. mše svatá. Srdečně zve ŘKF Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce

Vás srdečně zvou na **adventní duchovní obnovu na téma „OTEVŘÍT SVATOU BRÁNU“**, která má přímou souvislost s jubilejním Rokem obrácení v premonstrátském řádu a se Svatým rokem milosrdenství, vyhlášeným papežem Františkem.

Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 12.–13. prosince 2015**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie. Jeho součástí je přednáška P. Gorazda Krušiny, OPraem. Kolem poledne bude pokračovat program v Norbertinu. V neděli pokračuje účastí na otevření Svaté brány. Zakončení v neděli po obřadech. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 7. prosince 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 29. 11. – 1. neděle adventní

1. čt.: Jer 33,14–16
Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14
Odp.: 1b (*K tobě, Hospodine, pozvedám svou duši.*)
2. čt.: 1 Sol 3,12–4,2
Ev.: Lk 21,25–28.34–36

Pondělí 30. 11. – svátek sv. Ondřeje

1. čt.: Řím 10,9–18
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Ev.: Mt 4,18–22

Úterý 1. 12. – nezávazná památka sv. Edmunda Kampiána

1. čt.: Iz 11,1–10
Ž 72(71),1–2.7–8.12–13.17
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Lk 10,21–24

Středa 2. 12. – ferie

1. čt.: Iz 25,6–10a
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 6cd (*Přebývat smím v domě Hospodinově na dlouhé, předlouhé časy.*)
Ev.: Mt 15,29–37

Čtvrtek 3. 12. – památka sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 26,1–6
Ž 118(117),1+8–9.19–21.25–27a
Odp.: 26a (*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 7,21.24–27

Pátek 4. 12. – nezávazná památka sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 29,17–24
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Mt 9,27–31

Sobota 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 30,19–21.23–26
Ž 147(146),1–2.3–4.5–6
Odp.: Iz 30,18 (*Šťastní jsou všichni, kdo doufají v Hospodina.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 9,35–10,1.5–8

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. LISTOPADU – 5. PROSINCE 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 11.		PO 30. 11.		ÚT 1. 12.		ST 2. 12.		ČT 3. 12.		PÁ 4. 12.		SO 5. 12.	
Antifona	42	40	1673	1892	42	40	42	40	1722	1941	42	40	42	40
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	1598	1811	42	40	42	40	1723	1941	42	40	42	40
Antifony	46	44	1599	1811	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	46	45	1599	1812	54	52	57	56	1724	1942	63	63	66	67
Antifona k Zach. kantiku	47	45	1600	1812	1601	1814	57	56	1724	1943	64	63	66	67
Prosby	47	45	1675	1894	54	53	57	56	1724	1943	64	63	67	67
Závěrečná modlitba	48	46	1600	1812	1601	1814	58	57	1602	1815	1603	1816	67	68
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	48	46	1676	1895	55	54	58	57	61	60	64	64	67	68
Závěrečná modlitba	48	46	1600	1812	55	53	58	57	61	60	64	64	67	68
Nešpory:														
	SO 28. 11.													
Hymnus	41	39	41	39	1598	1811	41	39	41	39	1727	1946	41	39
Antifony	45	43	49	47	1600	1813	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	45	43	49	47	1600	1813	56	55	59	58	1730	1949	65	65
Ant. ke kant. P. M.	45(C)	43(C)	50	48	1601	1813	1601	1815	59	58	1731	1950	65	66
Prosby	46	44	50	48	1681	1900	56	55	59	58	1731	1950	66	66
Záv. modlitba	48	46	48	46	1600	1812	1601	1814	58	57	1602	1815	1603	1816
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

NOVINKA MCM s. r. o.

JAN HUS V PŘEDSTAVÁCH ŠESTI STALETÍ A VE SKUTEČNOSTI
Jaroslav V. Polc • Úvod P. ThLic. Pavel Zahradníček, Th.D.

Přednáška profesora Polce (1929–2004) nenabízí záplavu dat a jmen, ale ukazuje důležité souvislosti širší veřejnosti často zcela neznámé. První část textu ukazuje, jak si jednotlivé generace od 15. až do 20. století vytvářely svůj vlastní pohled na Husa – často dle zásady „přání je otcem myšlenky“. Nejen že popisuje různá klišé v pohledu na osobnost mistra Jana Husa, ale zasazuje jejich vznik do zajímavých historických souvislostí. Druhá část pak poskytuje fakta, podle kterých si čtenář sám může porovnat, nakolik tyto obrazy odpovídají – anebo velmi často neodpovídají – tomu, kým byl Jan Hus ve skutečnosti. Profesor Polc se zde snaží o rekonstrukci „ideologicky nepodmíněného obrazu“ Jana Husa, přičemž nezamlčuje jeho klady a přínosy, ale ani zápory. Přílohu této knížky tvoří ukázka z erbovníku kostnického koncilu, list z Malostranského graduálu z let 1569–1572 a stručný časový přehled zachycující období Husova života.

Matice cyrilometodějská s. r. o. a A.M.I.M.S.
Brož., A5, 128 stran, 30 Kč

Z DŘÍVE VYDANÝCH TITULŮ MCM s. r. o.

KDYŽ PŘIŠLA NA SVĚT LÁSKA

D. Pfanmüller • Překlad sestry Neposkvrněného početí Panny Marie

Beletristicky zpracované epizody ze života Pána Ježíše od narození až po zmrtvýchvstání.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 204 stran, 92 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

RYTÍŘI A PREJT

Jan Paulas • Úvodní slovo Jaroslav Someš

Kniha volně navazuje na titul *Hospoda*. Autor v první části zachycuje vzpomínky na druhou rodovou větev obchodníků a úředníků na vesnici v době válečné a poválečné. Vyprávění se postupně přesouvá do konce 60. a začátku 70. let minulého století, kdy autor v kaleidoskopu úsměvných historek zachycuje své rané dětství za socialismu v jeho šedé každodennosti a rituálech. Nechybí zde ale ani zkušenost dítěte z věřící rodiny a vnímání podivné dvojkolejnosti světa, v němž se jinak mluvilo doma a jinak ve škole či na veřejnosti. Humorné vyprávění má tak i vážné podtóny otázek po naší národní povaze i odvaze.

Katolický týdeník s.r.o. • Brož., A5, 216 stran, 189 Kč

O MODLITBĚ: DOPISY MALCOLMOVI

C. S. Lewis • Z angličtiny přeložili Alena Švecová a Pavel Jartym • Odpovědný redaktor Pavel Štíčka

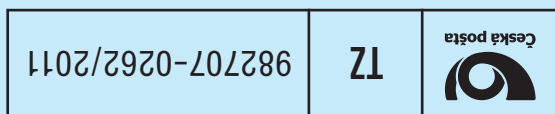
Formou srdečných a nestrojených dopisů blízkému příteli uvažuje C. S. Lewis nad mnoha nejasnými otázkami ohledně důvěrného rozhovoru člověka s Bohem. Přemýšlí o praktických i metafyzických stránkách modlitby, například o tom, kdy a kde se modlit. Řeší otázky, proč se ve svých modlitbách snažíme Bohu něco sdělovat, když je vševědoucí, zda existuje nějaká ideální podoba modlitby a která ze svých mnohých „já“ Bohu při modlitbě ukazujeme.

Návrat domů • Váz., 114x186 mm,
136 stran, 220 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1